

Företal.

mig i denna Ynglingen kända et Äkta Ämne til en stor Botanist. Jag bad honom skynda til Académien för bättre tillfälle och utom hvilket han icke långt kunde hinna uti en vetenskap, til hvilken han annars vore klipt ock skuren. Ingen ting var ock honom sjelf kårare, än at komma in; men uti svaret förebär han Föräldrarnas oförmögenhet, at ständigt uppehålla honom på en så dyr ort och anhölt om någon Académisk Condition, såsom säkraste vägen för mindre bemödlade studerande at arbeta sig fram. Det är Docentium göremål, at framför andra underhjelpa så fällslynta genier; ty om den, som blifvit född til någon vetenskap i rättan tid hålles under armarna, stiger han merendels högre än hundrade andra och varder et ljus för Fäderneslandet, om ej för hela världen. Unga LOEFLING låg mig därför stundeligen på hjärtat och som intet efterlångtat tillfälle yppades för en så ung Person, beslöt jag uptaga honom i mit eget hus, at göra min Son sällskap.

Ty som Informatorer gärna smitta disciplarna med det studium de sjelfve älska, så kunde jag se förut, at LOEFLINGS ifver i sin kåra vetenskap skulle snarare blåsa under, än utsläcka den eld, som från spådadste åren uptänds i min Son för Blomsterna. LOEFLING visste ock framför andra nyttja det tillfälle han nu fick. Han afhörde dageligen så publica, som privata Föreläsningar, omgicks flitigt med sina qvickaste camerater, var sent och bittida i Trädgården och lämnade aldrig någon måltids stund, at med sina artiga frågor och tvifvelsmål hogkomma Flora. Han lefde med mig i största förtroende; ty han ägde en Sjal, ren som Gull, utan all skrymtan i tal och åtbörder, hvilka stämde så öfverens med hans inre, at ingen bedrog sig på stämpelen. Han var aldrig klemmig ej eller bestod hans delice i mat och kläder;